

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5292/2018
Рев 5381/2018
18.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божидача Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужила-противтужених АА и ББ, обоје из ..., које заступа пуномоћник Снежана Јокић, адвокат из ..., против туженог противтужиоца ВВ, ул. ... број ..., кога заступа пуномоћник Љубица Мићовић, адвокат из ..., ради дуга и утврђења, одлучујући о ревизијама тужилаца противтужених и туженог противтужиоца, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1658/16 од 09.08.2016. године и пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3750/16 од 30.01.2018. године, у седници одржаној 18.12.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1658/16 од 09.08.2016. године, тако што се усваја жалба туженог противтужиоца ВВ из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Чачку П 1249/14 од 01.04.2015. године у ставу један изреке.

II ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3750/16 од 30.01.2018. године у ставу 1. тачка 2. изреке, тако што се усваја жалба тужилаца противтужених АА и ББ, обоје из ... и потврђује пресуда Основног суда у Чачку П 180/10 од 04.11.2013. године у ставу два изреке.

III У преосталом делу ревизије тужилаца-противтужених **ОДБИЈАЈУ СЕ** као неосноване.

Свака странка сноси своје трошкове поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П 1249/14 од 01.04.2015. године, ставом један изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца ББ којим је тражио да се обавезе тужени ВВ да тужиоцу ББ из ... исплати нето 4.441.929,12 динара на име накнаде штете по основу једностраног раскида уговора по члану 3. тачка 3.7. Уговора, а која у себи садржи изгубљену добит са обрачуном законске затезне камате почев од 14.01.2002. године до исплате, све како је предвиђено по члану 3. тачка 3.7. Уговора о генералном заступању

број .. од 25.10.1999. године и да се обавезе тужени ВВ да исплати тужиоцу ББ нето 4.441.929,12 динара на име накнаде по основу успеха у спору на основу члана 3. тачка 3.8. подтачка 3.8.4. Уговора са обрачуном законске затезне камате почев од 14.01.2002. године до исплате, како је предвиђено по члану 3. тачка 3.8.8. подтачка 3.8.4. Уговора о генералном заступању број .. од 25.10.1999. године, као неоснован. Ставом два изреке, одбијен је предлог туженог за прекид поступка до окончања поступка по ревизији туженог као неоснован. Ставом три изреке, обавезан је тужени ВВ да тужиљи АА на име трошкова парничног поступка исплати износ од 1.568.500,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1658/16 од 09.08.2016. године, преиначена је пресуда Основног суда у Чачку П 1249/14 од 01.04.2015. године у ставу један и три изреке и решење Основног суда у Чачку П 1249/14 од 23.04.2015. године пресуђено и то: ставом један изреке да се делимично усваја тужбени захтев тужиоца ББ из .., па се обавезује тужени ВВ да тужиоцу на име накнаде по основу испуњења уговора и на основу члана 3.3.8. подтачка 3.8.4. Уговора, како је предвиђено по члану 3. тачка 3.8.8. подтачка 3.8.4. Уговора о генералном заступању број .. од 25.10.1999. године исплати 4.441.929,12 динара са законском затезном каматом почев од 14.01.2002. године до исплате у року од 15 дана под претњом принудног извршења. Ставом два изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца ББ из ... да се тужени обавезе да му поред износа из претходног става исплати још 4.441.929,12 динара са законском затезном каматом почев од 14.01.2002. године до исплате као неоснован. Ставом три изреке, обавезан је тужени ВВ да тужиљи АА на име парничних трошкова исплати 748.250,00 динара у року од 15 дана. Ставом четири изреке, обавезан је тужени ВВ да тужиоцу ББ на име парничних трошкова исплати 748.950,00 динара у року од 15 дана.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени ВВ је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права.

Пресудом Основног суда у Чачку П 180/10 од 04.11.2013. године, ставом један изреке делимично је усвојен противтужбени захтев туженог противтужиоца ВВ као правног следбеника ВВ1 и утврђено према тужиоцима противтуженим АА и ББ да је Уговор о генералном заступању број .. од 25.10.1999. године закључен између ВВ1 и АА и ББ, делимично ништав и то у погледу одредбе из члана 3. тачка 8.3. Уговора о генералном заступању и да у том делу не производи правно дејство, што су тужиоци противтужени дужни признати. Ставом два изреке, одлучено је да у преосталом делу из одредбе члана 3. тачка 8.3. противтужбени захтев туженог којим је тражено да се утврди да је Уговор о генералном заступању број .. од 25.10.1999. године ништав и у преосталом делу и да не производи правно дејство, одбијен је као неоснован. Ставом три изреке, обавезан је тужени ВВ као правни следбеник ВВ1 да тужиљи АА исплати на име накнаде штете због самосталног предузимања активности на окончању спорова, без учешћа и сагласности генералног заступника, због једностраног раскида уговора сходно члану 3. тачка 3.7. Уговора као и оствареног успеха у споровима сходно члану 3. тачка 8.4. Уговора о генералном заступању, исплати 4.441.929,12 динара са законском затезном каматом почев од 14.01.2002. године, као дана подношења предлога за извршење до исплате. Ставом четири изреке, одбијен је тужбени захтев

тужиоца ББ из ... којим је тражио да се тужени ВВ обавезе да му као солидарном повериоцу са тужиљом АА исплати сходно члану 3. тачка 7. и члану 3. тачка 8.4. Уговора о генералном заступању број .. од 25.10.1999. године накнаду штете од 8.883.858,25 динара, са законском затезном каматом почев од 14.01.2002. године, као дана подношења предлога за извршење, до исплате, а делимично одбијен тужбени захтев тужиље АА којим је тражила да се тужени обавезе да тужиљи преко износа из става три изреке исплати још 4.441.929,12 динара, са законском затезном каматом почев од 14.01.2002. године, као дана подношења предлога за извршење до исплате, као неоснован. Ставом пет изреке, обавезана је тужени да ВВ да тужиљи АА накнади трошкове спора од 1.520.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3750/16 од 30.01.2018. године, преиначена је пресуда Основног суда у Чачку П 180/10 од 04.11.2013. године, у ставу два изреке у односу на тужиоце – противтужене АА и ББ, и у ставу три изреке у односу на тужиљу-противтужену АА тако што је: утврђено према тужиљама – противтуженима АА и ББ да је уговор о генералном заступању број .. од 25.10.1999. године закључен између ВВ1 и АА и ББ, поред одредбе члана 3. тачка 8.3. истог уговора (чија ништавост је утврђена у ставу један изреке пресуде Основног суда у Чачку П 180/10 од 04.11.2013. године), ништав и у преосталом делу, тако да не производи правно дејство, што су тужиоци – противтужени дужни признати у року од 15 дана. Одбијен је тужбени захтев тужиље АА да се тужени противтужилац ВВ, као правни следбеник ВВ1 обавезе да јој на име накнаде штете због самосталног предузимања активности на окончању спорова, без учешћа и сагласности генералног заступника, због једностраног раскида уговора сходно члану 3. тачка 3.7. Уговора као и оствареног успеха у споровима сходно члану 3. тачка 8.4. Уговора о генералном заступању исплати 4.441.929,12 динара, са законском затезном каматом од 14.01.2002. године као дана подношења предлога за извршење до исплате, као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиоци противтужени су благовремено изјавили ревизије, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...55/14) и утврдио да су ревизије делимично основане.

У спроведеним поступцима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на које ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, које произилази из оба предмета, између ВВ1, који је правни претходник туженог ВВ, кога је тада заступао тадашњи директор ГГ, као властодавац са једне стране и АА и ББ, са друге стране, као прималаца заступања закључен је Уговор о генералном заступању заведен код туженог под бројем .. од 25.10.1999. године. У члану 1. Уговора констатовано је да је предмет уговора генерално заступање у име принципала од стране генералних заступника у правним споровима које принципал има и то у оквиру где се принципал појављује као

тужена страна, а то је предмет П 6154/96 у којем је тужилац ДД по уговору број .. и у споровима где се принципал појављује као тужилац и то П 522/97 у коме је тужени ДД по уговору број ..; П број 3553/94, у којем је тужени ЂЂ по уговору број .. од 24.03.1992. године; П број 3554/94 у којем је тужени ЕЕ, по уговору број .. од 24.03.1992. године; П број 5358/92 у којем је тужени ЖЖ, по уговору број .. од 17.07.1991. године; П2-10.400/93 у којем је тужени ЗЗ, по уговору број .. и .. .

Тужиља АА је по занимању дипломирани правник. Раније је била запослена у ВВ1, а извесно време је била руководилац Службе за правне, кадровске и опште послове, да би раскинула радни однос, уписала се у именик адвоката и у том својству је закључила споразум о генералном заступању. Тужилац ББ је по занимању економиста. До 18.05.2001. године је био запослен код туженог и распоређен на радном месту в.д. директора Сектора рачуноводства и финансија, што значи да је ту дужност обављао и у моменту закључења Уговора о генералном заступању. Према одредбама Уговора о генералном заступању тужилац је био обавезан да као стручно лице врши обраду података ради анализе података, тумачење уговора, припремање поднесака и доказа техничке, финансијске и комерцијалне природе, што је подразумевало и тумачење комерцијалне документације, радних обрачуна, записника, отпремно-пријемних докумената и сл. Тужиља АА је одлазила на одређена заступања по појединим предметима и поводом тога испоставила туженом фактуре за предузете радње у својству адвоката у умањеном износу па је испоставила фактуре у износу од 167.000,00 динара од чега је од туженог исплаћено на име таквог потраживања укупан износ од 118.000,00 динара.

Уговор о генералном заступању је раскинут 23.01.2002. године и то отказом уговора од стране ВВ, а пре тога 18.09.2001. године од тадашњег директора туженог ИИ добила је обавештење да све предмете у којима је заступала ВВ врати туженом и да ће директор да постигне споразум са супротним странама. Дана 23.01.2002. године достављен јој је отказ пуномоћја, па је 24.01.2002. године предала све предмете по налогу директора. Тужиља АА, као адвокат је заступала туженог ВВ1 у предметима Привредног суда у Крагујевцу, Привредног суда у Београду П број 5358/92, П број 522/97, П број 3554/94, П број 400/93 и П број 3553/94.

Против тадашњег директора ВВ1 - ГГ покренут је кривични поступак. Пресудом Окружног суда у Чачку К 87/02 од 15.05.1994. године одлучено је да се сви оптужени ослобађају од оптужбе и то ГГ за извршено кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 242. став 4. у вези става 3. у вези става 1. КЗ РС, покушаја у вези члана 19. КЗ СРЈ, а тужиоци АА и ББ због извршеног кривичног дела злоупотребе службеног положаја из члана 242. став 4. у вези ст. 3. и 1. КЗ РС у подстрекавању у вези члана 23. КЗ СРЈ. Назначена одлука је постала правноснажна.

Према члану 3.8.3. назначеног Уговора било је предвиђено да провизију од 10% односно 5% сваком појединачно припада тужиоцима као генералним заступницима и то обрачунато на вредност одбачене тужбе у спору из члана 1. став 1.2.121 Уговора о заступању у нето износу рачунато на вредност одбачене тужбе и досуђених трошкова поступка када одлука буде правноснажна, у валути у којој се исказује

вредност конкретног одбијеног потраживања и трошкова у року од 15 дана од правноснажности одлуке.

Тужени – противтужилац ВВ је поднео тужбу ради утврђивања ништавости целог уговора.

При оваквом чињеничном стању, при доношењу пресуде П број 180/10 од 04.11.2013. године, првостепени суд је стао на становиште да одредба члана 3.8.3. оспореног Уговора .. је ништава и не производи правно дејство из разлога што таква одредба (како је формулисана) није довољно јасна нити одредива, а супротна је важећим правним прописима. Наиме, из садржине ове одредбе не може се утврдити када је уговорена провизија за заступнике односно у којој ситуацији и како ће се обрачунавати провизија на назначену тужбу и шта конкретно значе наводи да се нешто рачуна на вредност одбачене тужбе и на који начин би се евентуално могло приликом вештачења утврдити вредност одбачене тужбе, па како се по оцени суда ни тумачењем у смислу члана 99. ЗОО не може утврдити права воља уговорних странака јер се ни сведок ГГ није о томе изјашњавао, па је суд нашао да је оспорени уговор у том делу ништав сходно члану 103. став 1. ЗОО. У погледу осталих одредби уговора суд налази да је захтев туженог противтужиоца ВВ неоснован јер су остале одредбе закључене у складу са законом и исте могу производити правно дејство и у случају делимичне ништавости одређеног уговора тј. и у случају када је утврђено да су ништаве одредбе члана 3.8.3. Стога није имало места примени одредби члана 105. став 1. ЗОО. Даље, првостепени суд је оценио да тужилац ББ у току поступка није доказао да му припада тражена накнада јер да би му иста припала, морао је током поступка доставити доказе које конкретне радње у ком предмету и са којим датумом је предузимао да би се могло утврдити која би новчана вредност њему припала. Обзиром да није доказао да је предузимао одређене радње на које се позивао, то је суд сходно члану 223. став 1. ЗПП нашао да исти није доказао своје тврдње и чињенице на које се позива, а како је терет доказивања био на тужиоцу то је његов тужбени захтев одбијен као неоснован (став четири изреке). Везано за тужбени захтев тужиље АА суд налази да је иста могла да закључени назначени уговор. Иста је наступала као адвокат имала је право да поред накнаде трошкова заступања који су прописани Адвокатском тарифом уговори и одговарајућу накнаду, па је делимично њен тужбени захтев усвојио обзиром да је по самом уговору било предвиђено да јој припада 5% од оствареног успеха у предметима. Вештачењем је утврђено да је укупна висина која се потражује 8.883.858,25 динара, а како истој припада 50% од тог износа, то је тужбени захтев тужиље АА и усвојио за тај износ (став три изреке), док је у преосталом делу њен захтев одбио (став четири изреке).

Приликом одлучивања о жалби другостепени суд је прихватио став првостепеног суда у погледу ништавости одредби члана 3.8.3 Уговора о генералном заступању тј. да иста не производи правно дејство као и разлоге које даје првостепени суд у погледу основаности тужбеног захтева тужиље АА за износ од 4.441.929,12 динара, али је нашао да се не може прихватити став првостепеног суда у погледу одбијања тужбеног захтева тужиоца ББ за износ од 4.441.929,12 динара па је пресуду у том делу укинуо и вратио првостепеном суду на поновно суђење, а укинута је одлука о трошковима поступка.

- 6 -

Тужени ВВ је на пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Гж 452/14 од 14.10.2014. године изјавио уставну жалбу и ревизију, али је Основни суд у Чачку иако није одлучено ни о устаној жалби ни о ревизији, наставио поступак и донео пресуду П 1249/14 дана 01.04.2015. године и у ставу 1. одбио тужбени захтев тужиоца ББ за 4.441.929.125 динара на име накнаде штете по основу једностраног раскида уговора као и за 4.441.929.125 динара као накнаду по основу успеха у спору. ББ је изјавио жалбу на назначену пресуду па је другостепени суд пресудом Гж 3750/16 од 30.01.2018. године, преиначио пресуду Основног суда у Чачку П 1249/14 од 01.04.2015. године у ставу један и три изреке и обавезао туженог ВВ да тужиоцу ББ на име накнаде за испуњење уговора по основу члана 3. тачка 3.8. подтачка 3.8.4. Уговора исплати износ од 4.441.929,12 динара, а одбио у преосталом делу тужбени захтев тужиоца ББ из ... за још 4.441.929,25 динара. Преиначена је одлука о трошковима поступка, тако што је обавезан тужени ВВ да тужили АА и тужиоцу ББ исплати на име парничних трошкова по 748.250,00 динара. Разлог за преиначење првостепене пресуде и досуђења 4.441.929,25 динара за тужиоца ББ, другостепени суд налази у оправдању да што је првостепени суд погрешно применио материјално право налазећи да сходно осталим одредбама Уговора о заступању, које нису поништене односно чија ништавост није утврђена, тужиоцу припада уговорена процентуална награда од 5% од вредности утврђеног и наплаћеног износа што је све извршено прерачуном путем вештака економске струке. Његово потраживање није предвиђено Адвокатском тарифом већ исти потражује тај износ по другом основу (уговору), а имајући у виду одредбу члана 129. Закона о радним односима којом је прописано да послодавац може да обавља одређене послове за које се не заснива радни однос и да закључи уговор са одређеним лицем о волонтерском и допунском раду.

У међувремену одлуком Уставног суда Уж 9021/14 од 18.11.2016. године усвојена је уставна жалба туженог противтужиоца ВВ из ... и поништена је одлука Апелационог суда у Крагујевцу Гж 452/14 од 14.10.2014. године, па је Апелациони суд у Крагујевцу поново одлучивао о жалби странака на пресуду Основног суда у Чачку П 180/10 од 04.11.2013. године. Након тога Апелациони суд у Крагујевцу је донео пресуду Гж 3750/14 од 30.01.2018. године и преначио пресуду Основног суда у Чачку П 180/10 од 04.11.2013. године у ставу два за тужилу АА и став три за обе тужиле и утврдио да је уговор ништав и у преосталом делу и одбио захтев тужиле АА за износ од 4.441.929,12 динара (при чему је другостепени суд у свему поступио по примедбама Уставног суда које су изнете у одлуци тог суда Уж 9021/14 од 08.11.2016. године) налазећи да је предметни Уговор о генералном заступању закључен дана 25.10.1999. године. По тада важећој Адвокатској тарифи није постојала могућност уговарања додатне адвокатске награде у одређеном проценту вредности спора. Могућност да се уговара додатна адвокатска награда у одређеном проценту од вредности предмета спора предвиђена је накнадно изменом Адвокатске тарифе која је почела да се примењује 06.01.2008. године („Службени гласник РС“ бр. 129/07). Уговор је раскинут 23.01.2002. године из чега произилази да тужила АА приликом закључења назначеног уговора није могла да унесе клаузулу да има право на додатну адвокатску накнаду у одређеном проценту од вредности предмета спора (5%) сходно члану 3.8.4 спорног Уговора о заступању број .. од 25.10.1999. године. У осталом делу Апелациони суд је прихватио разлоге које је дао првостепени суд у својој пресуди. Сходно изнетим

разлозима, другостепени суд је утврдио да је Уговор о генералном заступању број .. од 25.10.1999. године ништав и у преосталом делу и не производи правно дејство сходно напред изнетим разлозима да тужила АА није могла закључити уговор са таквим одредбама јер важећа Адвокатска тарифа која је важила у време закључења назначеног уговора није предвиђала могућност уговарања додатне адвокатске награде у одређеном проценту од вредности предмета спора.

При томе другостепени суд није одлучио о трошковима спора из разлога што је о истима одлучено пресудом Апелационог суда у Крагујевцу (ставом три и ставом четири изреке – пресуда Гж 1658/15 од 19.08.2016. године), а у вези које пресуде је од стране туженог ВВ из ... изјављена ревизија.

Ценећи наводе из ревизије туженог ВВ из ... изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1658/15 од 09.08.2016. године, Врховни касациони суд налази да је ревизија основана из следећих разлога: наиме, не могу се прихватити разлози изнети у пресуди другостепеног суда Гж 1658/15 од 09.08.2016. године у погледу основаности тужбеног захтева тужиоца ББ да исти има право на наплату 4.441.929,12 динара по основу испуњења уговора сходно члану 3.3.8. подтачка 3.8.4 Уговора о генералном заступању број .. од 25.10.1999. године. Наиме чињеница је да је Уговор о генералном заступању једнострано раскинут дана 23.01.2002. године отказом туженог. Моментом раскида уговора не може се више тражити испуњење уговорних обавеза из уговора јер уговор више нема дејство. Незадовољна страна може због једностраног раскида уговора тражити накнаду штете. У овом случају тужилац ББ није доказао да је претрпео штету, а са друге стране, Врховни касациони суд прихвата оцену првостепеног суда – Основног суда у Чачку у погледу оцене изведених доказа да тужилац ББ није доказао да је у току поступка предузимао радње које би представљале основ за наплату уговорених износа по уговору .. . Првостепени суд је увидом у два парнична предмета П 1169/95 и П 1978/10 (која су здружена уз списе тог предмета) установио да се ни у једном предмету у својству пуномоћника генералног заступника нити пак као стручног помагача не помиње овде тужилац ББ што значи да у предметима нема писаног трага да се то лице било када појављивало као стручно лице у тим предметима. Првостепени суд је утврдио да тужилац током трајања целог поступка није предложио извођење доказа на околност да је те послове обављао ванредно ван радног времена ако их је обављао, а ако је обављао исте у оквиру редовног радног времена за то је био плаћен јер је за то време обављао послове финансијског директора. Тужени је делом исплатио трошкове заступања тужилаца АА, а у документацији тужене нема података да ли је било исплате тужиоцу ББ по уговору о заступању. Значи, тужилац ББ нема право на накнаду по основу испуњења уговора јер је уговор о заступању раскинут изјавом туженог, а како није доказао да је претрпео штету раскидом тог уговора због неисплате радњи које су биле уговорене и обзиром да није доказао да је те радње предузео ван радног времена то Врховни касациони суд налази да је било неопходно преиначити одлуку другостепеног суда Гж 1658/15 од 09.08.2016. године у ставу један изреке и потврдити пресуду првостепеног суда у том делу.

Ценећи наводе из ревизије тужилаца АА и ББ изнетих против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3750/16 од 30.01.2018. године, Врховни касациони

суд налази да је ревизија тужилаца основана у односу на став два изреке, док је у осталом делу ревизија неоснована, а из следећих разлога. Наиме, неприхватљиви су наводи другостепеног суда да се у овом случају не ради о забрани закључења уговора само једној страни (у овом случају тужиљи АА) већ да се ради о забрани обема уговорним странама. Ово из разлога што је тачно да тужилца АА није могла закључити уговор са таквим клаузулама јер је могућност закључивања уговора са таквом клаузулом омогућена тек ступањем на снагу Адвокатске тарифе из 2008. године („Службени гласник РС“ бр. 129/07 – која је почела да се примењује од 06.01.2008. године). Међутим, ако забрана закључења одређеног уговора стоји према једној уговорној страни не значи да и друга страна нема право да закључи такав уговор (у конкретном случају овде ББ). Осим тога друге уговорне одредбе односе се на регулисање обавеза у погледу заступања и плаћања других трошкова, па и из тога јасно произилази да није било основа да се утврди да су и остале одредбе уговора осим одредби члана 3.8.4. ништаве. Друга је ствар што тужилац ББ у току поступка није доказао да је предузимао одређене радње и да је претрпео штету због раскида уговора, а на коме је био терет доказивања у смислу одредбе члана 231. ЗПП.

Неприхватљиви су наводи другостепеног суда да у случају ништавости одредаба којима су регулисане обавезе једне уговорне стране питања опстанка другог дела уговора који се односи на другу уговорну страну постаје беспредметно, а ово из разлога што се овде не ради о том случају. Утврђено је да су ништаве одређене одредбе уговора. Међутим, тужилца АА је наплатила одређене трошкове везано за заступање по предметима, а који предмети су били и означени у Уговору о генералном заступању. То указује на околност да се не може сматрати да су остале одредбе уговора (изузев одредби члана 3.8.4 Уговора) ништаве.

Суд је ценио остале наводе из ревизије тужилца и туженог, али налази да исти нису од посебног значаја за доношење другачије одлуке.

Са изложеног, Врховни касациони суд је применом одредби члана 416. став 1. и члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Одлуку о трошковима поступка суд је донео на основу члана 165. став 2. у вези члана 153. став 2. ЗПП, а ово имајући у виду да су све странке делимично успеле у спору, па имајући у виду делимично постигнут успех у спору свих странака у погледу целокупног поступка (укључујући и поступак по окончању ревизије), то произилази да свака странка треба да сноси своје трошкове поступка.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић